

Sygn. akt II W 987/17

## WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Bożena Oblińska

**w obecności oskarżyciela : ----**

po rozpoznaniu 16 marca 2018 r. na rozprawie w Legionowie sprawy :

K. S. , syna A. i D. z d. W. urodz. (...) w G.

obwinionego o to, że :

w dniu 06.09.2017 r. w miejscowości J. ul. (...)/(...) kierując samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) uderzył w tył poprzedzającego go pojazdu marki T. o nr rej. (...) kierowanego przez P. G. (1), powodując jego uszkodzenie,

tj. o czyn z art. 86 § 1 k.w.

I. Obwinionego K. S. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 86 § 1 k.w. wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 ( sto ) złotych ;

II. Na podstawie art. 119 k.p.s.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwolnić obwinionego K. S. od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

**Sygn. akt II W 987/17**

## UZASADNIENIE

**Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 06 września 2017 roku ok. godz. 14.30 w J. , woj. (...) na ul. (...) obwiniony K. S. kierował samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) którego pasażerem była M. B. . Obwiniony K. S. kierując samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) zbliżając się do skrzyżowania ul. (...) z ul. (...) nie zachował należytej ostrożności powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób że nie dostosował prędkości do panujących warunków drogowych i uderzył w tył ( hak holowniczy ) samochodu marki T. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez P. G. (1) , który zatrzymał się przed skrzyżowaniem chcąc skręcić w ul. (...) . W wyniku tego zdarzenia samochodu marki T. (...) o nr rej. (...) nie odniósł żadnych uszkodzeń . Natomiast w samochodzie marki F. (...) o nr rej. (...) został uszkodzony przedni zderzak przez wgniecenie na wysokości tablicy rejestracyjnej ( k. 2 i 3 ) .

Obwiniony K. S. ma ukończone 64 lata , jest po rozwodzie , pracuje i uzyskuje dochód w wysokości 750 zł , nie była karany , nie leczy się odwykowo , ani psychiatrycznie .

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów zeznań świadka : P. G. (2) ( k. 14 i k. 34 ) , dokumentów w postaci : notatki urzędowej ( k. 1 ) , protokołu oględzin rzeczy ( k. 2 i k. 3 ) , szkicu miejsca wypadku drogowego ( k. 4 ) , karty zdarzenia drogowego ( k. 5-6 ) , sprzeciwu od wyroku nakazowego ( k. 24 ) , informacji o

wpisach do ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego ( k. 31 ) oraz częściowo zeznań świadka M. B. ( k. 12 ) .

Obwiniony K. S. stanął pod zarzutami , iż : w dniu 06.09.2017 r. w miejscowości J. ul. (...)/(...) kierując samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) uderzył w tył poprzedzającego go pojazdu marki T. o nr rej. (...) kierowanego przez P. G. (1), powodując jego uszkodzenie, to jest popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. .

Obwiniony K. S. nie stawiał się na rozprawę w dniu 16 marca 2018 r. będąc prawidłowo przez awizację wezwany na termin rozprawy dlatego Sąd prowadził postępowanie w trybie art. 71 § 4 k.p.s.w. i wydał wyrok zaoczny .

Obwiniony K. S. podczas przesłuchania w charakterze obwinionego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień ( k. 9 ) .

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka P. G. (2) jako jasnym , dokładnym i precyzyjnym. Świadek P. G. (2) kierowca samochodu marki T. (...) o nr rej. (...) wskazał w swoich zeznaniach iż w dniu 06 września 2017 r. wyjeżdżał z parkingu przy sklepie (...) przy ul. (...) w kierunku ul. (...) . Przed wjazdem na ulicę (...) zatrzymał się by włączyć się do ruchu . Po chwili usłyszał klakson i ze stojącego za nim samochodu wyszedł kierowca który oświadczył iż on podjechał do skrzyżowania następnie włączył tylny bieg i uderzył w jego samochód . Świadek P. G. (2) zaprzeczył by taka sytuacja miała miejsce oraz stwierdził iż nie poczuł żadnego uderzenia oraz że jego samochód nie miał żadnych uszkodzeń . Następnie świadek P. G. (2) wyjaśnił z jakich powodów nie wykonywał żadnego manewru cofania oraz stwierdził iż czujniki cofania w jego samochodzie nie zasygnalizowały faktu iż doszło do kolizji ( k. 14 i k. 34 ) .

Fakt, że wymieniony wyżej świadek precyzyjnie określa zakres swojej wiedzy na temat zdarzenia , w zakresie którym Sąd dał wiarę zeznaniom temu świadkowi , świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń.

Jeżeli chodzi o zeznania świadka M. B. to na wiarę zasługują jej zeznania w których stwierdziła iż w dniu 06 września 2017 r. ok. godz. 14.30 razem z obwinionym K. S. jego samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) wyjeżdżali z parkingu sklepu (...) w kierunku ul. (...) i przed nimi znajdował się samochód marki T.. W tym zakresie zeznania świadka M. B. są jasne , dokładne i korespondujące z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadka P. G. (2) ( k. 14 i k. 34 ) .

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka M. B. w części w której stwierdził iż gdy znajdowali się przed wyjazdem na ul. (...) znajdujący się przed nimi pojazd marki T. gwałtownie zahamował i zaczął cofać uderzając w samochód F. (...) o nr rej. (...) kierowany przez obwinionego K. S. . Należy wskazać iż z zeznań świadka P. G. (2) wynika kategorycznie iż nie wykonywał takiego manewru cofania i nie uderzył w samochód marki F. (...) o nr rej. (...) kierowany przez obwinionego K. S.. Podnieść należy iż świadek P. G. (2) chcąc włączyć się na skrzyżowaniu do ruchu i wjechać na ul. (...) nie miał żadnych logicznych powodów by wykonać manewr cofania oddalając się w ten sposób od skrzyżowania na którym chciał włączyć się do ruchu. Tym samym do tej kolizji musiało dojść z winy obwinionego K. S. który nie dostosował prędkości do panujących warunków naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym uderzył w hak zamontowany z tyłu samochodu marki T. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez P. G. (2) . Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość zeznań świadka M. B. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Przepis art. 86 § 1 k.w. stanowi, iż karze podlega, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Przedmiotem ochrony określonym w dyspozycji art. 86 k.w. jest bezpieczeństwo w ruchu drogowym zagrożone przez niezachowanie należytej ostrożności powodujące zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym (§ 1) lub przez niezachowanie należytej ostrożności powodujące zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, gdy sprawca znajduje się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka (§ 2). Do nowelizacji z lipca 2010 r. komentowany przepis przewidywał jedynie ogólne niezachowanie należytej ostrożności powodujące zagrożenie w ruchu drogowym. Obecnie po nowelizacji wyraźnie chodzi tu o niezachowanie należytej ostrożności powodujące zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu, ale na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu.

Zachowanie sprawcy naruszające przepis art. 86 § 1 k.w. będzie polegało na niezachowaniu należytej ostrożności, czego następstwem jest spowodowanie zagrożenia w bezpieczeństwie ruchu drogowego. Trzeba przy tym pamiętać, że nie da się przewidzieć ani unormować wszystkich sytuacji, jakie mogą zaistnieć w ruchu drogowym, ocena zachowań uczestników ruchu drogowego w każdym z takich przypadków powinna podlegać ocenie na podstawie ogólnej istoty zasad ostrożnego i rozważnego zachowania się, co podkreślił Sąd Najwyższy w swoim wyroku, stwierdzając, że reguły wynikające z istoty bezpieczeństwa w ruchu muszą być respektowane mimo braku przepisu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 1995 r., III KRN 20/95, OSNKW 1995, nr 11-12, poz. 84). Jak wskazano w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 1976 r., VI KRN 135/76, OSNKW 1976, nr 10-11, poz. 130, każdy kierowca jest obowiązany do prowadzenia pojazdu samochodowego z należyłą ostrożnością, a więc do przedsięwzięcia takich czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów samochodowych są obiektywnie niezbędne do zapewnienia maksymalnego bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a także do powstrzymania się od czynności, które mogą to bezpieczeństwo zmniejszyć. Jednocześnie jednak Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że kierowca nie może skutecznie się bronić przed zarzutem nieostrożności tym, że nie naruszył żadnego przepisu administracyjno-drogowego, a nawet tym, że postąpił zgodnie z istniejącym nakazem albo zakazem drogowym, jeżeli fachowa ocena jego zachowania się w konkretnej sytuacji drogowej z punktu widzenia umiejętności prowadzenia pojazdu na drogach publicznych prowadzi do wniosku, że nie zachował on ostrożności wymaganej do wykonania zawodu lub czynności kierowcy. I odwrotnie - samo naruszenie przez kierowcę takiego lub innego nakazu lub zakazu drogowego nie daje jeszcze podstaw do ścigania karnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 sierpnia 1961 r., I K 559/60, OSNKW 1962, nr 4, poz. 55).

Zgodnie z przepisami ustawy - Prawo o ruchu drogowym przez określenie „szczególna ostrożność” należy rozumieć zachowanie ostrożności polegającej na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu, a więc pieszego, kierującego, a także innej osoby przebywającej w pojeździe lub na pojeździe znajdującym się na drodze, do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie (art. 2 pkt 22). Słusznie więc Sąd Najwyższy stwierdził, że do odpowiedzialności z art. 86 k.w. konieczne jest ustalenie, że sprawca nie zachował „należytej ostrożności”, a więc takiej, jaka była wymagana w danej sytuacji. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przezornego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze. W niektórych sytuacjach ustawa wymaga jednak od uczestników ruchu drogowego „ostrożności szczególnej”, a więc większej niż zwykle wymagana. Taka szczególna ostrożność to ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestników ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2003 r., III KK 61/03, LEX nr 77467).

Odpowiedzialność na podstawie art. 86 § 1 k.w. będzie ponosił sprawca, który przez zachowanie nienależytej ostrożności spowodował realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, czyli groźbę wypadku drogowego czy innego niebezpieczeństwa mogącego prowadzić do kolizji drogowej. Jednocześnie jednak, gdyby w przypadku niezachowania należytej ostrożności nie doszło do zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, wówczas brak jest podstaw do odpowiedzialności na podstawie analizowanego przepisu. ( za Tomasz Grzegorzczak (red.), Wojciech Jankowski, Monika Zbrojewska Komentarz do Kodeksu Wykroczeń wydanie II ).

Działanie obwinionego A. S. wypełniło wszystkie znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. albowiem w dniu 06 września 2017 r. w miejscowości J. ul. (...) - skrzyżowanie z ul. (...) kierując samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności i spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób że nie dostosował prędkości do panujących warunków drogowych uderzył w tył poprzedzającego go pojazdu marki T. o nr rej. (...) kierowanego przez P. G. (1). W wyniku tego zdarzenia samochodu marki T. (...) o nr rej. (...) nie odniósł żadnych uszkodzeń . Natomiast w samochodzie marki F. (...) o nr rej. (...) został uszkodzony przedni zderzak przez wgniecenie na wysokości tablicy rejestracyjnej ( k. 2 i 3 ) .

Fakt że obwiniony A. S. popełnił zarzucany mu czyn wynika wprost z zeznań świadka P. G. (2) ( k. 14 i k. 34 ) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę oraz dokumentów w postaci notatki urzędowej ( k. 1 ) , protokołu oględzin rzeczy ( k. 2 i k. 3 ) , szkicu miejsca wypadku drogowego ( k. 4 ) i karty zdarzenia drogowego ( k. 5-6 ) .

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina obwinionego K. S. nie budzą wątpliwości.

Wymierzając obwinionemu K. S. karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jaki i łagodzące.

W powyższej sprawie Sąd jako okoliczność łagodząca wobec obwinionego K. S. Sąd uznał fakt iż nie był on dotychczas karany .

Natomiast jako okoliczność obciążającą Sąd wziął pod uwagę charakter działania obwinionej i rodzaj naruszonego przez nią dobra .

W powyższej sprawie Sąd na podstawie na podstawie art. 86 § 1 k.w. wymierzył obwinionemu K. S. karę grzywny w wysokości 100 złotych. Sąd uznał , iż grzywna w wysokości 100 zł jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinionego K. S. . Wymierzenie obwinionemu K. S. kary grzywny w wysokości 100 zł spełni zarówno cele zapobiegawcze i wychowawcze , jakie winny być osiągnięte w stosunku do obwinionego .

Na podstawie art. 119 k.p.s.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił obwinionego K. S. od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania przejmując je na rachunek Skarbu Państwa biorąc pod uwagę dochody obwinionego .

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji .